

[Boligministeren.]

Hr. Guldberg nævner som et af de områder, den ikke gives til, andelslejlighederne. Jeg mener ikke, at andelslejlighederne er en trussel imod de sociale selskaber. Det er vel en boligform, der idémæssigt ligger på linje med de sociale selskaber, men da andelsboligselskaberne i højere grad er selvbestemmende om lejens størrelse, har det vel været årsagen til, at man ikke igennem årene, heller ikke ved den oprindelige lov, har givet boligsikring til denne boliggruppe.

Jeg er enig med hr. Guldberg i, at man ikke blot skal eksperimentere og eksperimentere for eksperimenterens skyld. Jeg tror også, vi kan blive enige om, at havde man i den sociale sektor ikke foretaget disse eksperimenter, havde vi nok ikke fået de nye boligtyper, som vi trods alt må takke for at vi i dag har. At vi så skal standse op og spørge, hvad vi har råd til, og at det ikke kan nytte, at ethvert nyt projekt er et arkitekttegnet hus, som skal præsenteres på en guldbakke, men at man i høj grad må anvende gentagelsesprincippet, når man har fundet den rigtige type, der kan give miljøet og fungere som en god bolig, kan jeg også være enig med hr. Guldberg i.

Vi har nedsat et udvalg i boligministeriet, som jeg vist tidligere har haft lejlighed til at nævne; det skal undersøge størrelse og standard i forhold til de prisstigninger, der er sket i byggeriet. Jeg tror ikke, at ansvaret for de prisstigninger, der er sket, bare kan lægges på byggeriet. Den økonomiske politik, der har været ført igennem de senere år, har vel sin væsentlige årsag til byggeriets nuværende pris. Hr. Guldberg tillægger mig så stor værdi, at hver gang jeg siger noget, får det indvirkning på obligationsmarkedet. Det har jeg nu min tvivl om; det er sikkert andre og mere dybtgående forhold, der er årsag dertil, og det skal vi nok også se på. Hvad det egentlig er, der i de sidste 3-4 år har betydet vældige prisstigninger på byggeområdet, tror jeg egentlig ikke hr. Guldberg kan være i tvivl om.

Man har også nævnt spørgsmålet, om man er kommet for højt op i skalaen med de 59.000 kr. Det kan man naturligvis have forskellig opfattelse af. Men skulle man have foretaget en fuld pristalsregulering af det beløb, som blev fastsat i 1967 og senere blev reguleret, da vi ændrede skattereglerne,

skulle beløbet i dag have været 72.000 kr. Hvis beløbet i 1967 var rigtigt, så er 72.000 kr. i dag også rigtigt. Men det har vi ment at der ikke var økonomiske muligheder for, og vi har ment, at det også var at komme vel højt op.

Til hr. Gudme har jeg kun nogle ganske enkelte bemærkninger. Hr. Gudme angreb mine bemærkninger i fremsættelsen om moderniseringsforhøjelserne og genudlejningsforhøjelserne og mente, at her var jeg inde på det agitatoriske felt. Desværre nej. For det første har vi forhøjelserne ved fuldmoderniseringerne, hvor lejen i gammelt byggeri fastsættes fuldt ud efter m²-prisen i nybyggeriet. Det er de regler, moderniseringsnævnene arbejder efter, når der er tale om fuldmodernisering. Når man altså i gamle huse har en leje, der er lig med lejen i nybyggeriet, mener vi, at disse også skal med ind i betragtningen. Også delmoderniseringer kan have givet væsentlige lejestigninger, ligesom vi må sige, at når man lægger 1974-lejen plus 25 pct. som grund for lejen ved genudlejninger i den private boligmasse, vil det også her være nødvendigt at have en forhøjet boligsikring. Vi skal jo huske, at det, at lejen skal udgøre mere end 20 pct. af indkomsten, også gælder her. Det er kun de 8.000 kr., der bliver sat ud af kraft i disse to forhold.

Vi er af den opfattelse, at dobbeltskalaen er en nødvendighed for at koncentrere de midler, der er til rådighed, og sikre dem for de familier, som virkelig er kommet i klemme ved de store stigninger i lejen de senere år, hvor de på grund af den udhuling, der er sket af denne lov, skal betale en langt større procent af deres indkomst i husleje end tidligere.

Hr. Henning Philipsen savner i lovforslaget støtte til enkeltværelser. Jeg er i princippet ikke uenig med hr. Henning Philipsen i denne betragtning, og mit parti og regeringen har da også overvejet denne problematik. Der ligger imidlertid så store problemer i det, at jeg mener, det er bedre egnet til en behandling i det boligpolitiske fællesudvalg, som vi regner med snart at få i gang. Selvfølgelig kunne det være ret enkelt og kontrollerbart at give boligsikring til enkeltværelserne i den sociale sektor, men ville det ikke være at give dem dobbelt: først rentesikring og derefter boligsikring, og ville det